

Dyssegaards- * Kirken

Nummer 4 - 15. November 1949 - 14. Aargang

Dyssegaardskirken i Dyssegaardsskolen, Dyssegaardsvej 26

Højmesse hver Søndag Kl. 10.

(Prædikantliste i Aviserne).

Bibellæsning i Præstegaarden.

Den anden og fjerde Mandag i hver Maaned
(i Vinterhalvaaret) Kl. 20. Alle er velkomne.

Frivilligt Drengeforbund.

Formand: Pastor Jacobsen.

Leder: Klokke Rudolf Hansen.

(Program tilstilles Medlemmerne).

Søndagsskole hver Søndag Kl. 13

i Dyssegaardskirken. Forstander: Skolebetjent
Schmidt.

Møder for gamle

hos Fru Hansen, Sønderdalen 34, den første
Tirsdag Eftermiddag i hver Maaned i Vinter-
halvaaret.

Adresser:

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen.
Dyssebakken 8. Telf. GE 2364. Træffes bedst Kl.
18-19 (Tirsdag ikke).

Residerende Kapellan Max W. Olsen.
Kongelysvej 5 B. 1. tv. Telf. GE 3673. Træffes
bedst Kl. 12-13. (Fredag ikke).

Klokker Rudolf Hansen.
Ellemosevej 115. Telf. GE 2875. Træffes hver Dag
(undt. Torsdag) Kl. 10-13, Fredag tillige Kl. 18-19.

Organist Paul Hamburger.,
Jøgerbakken 7. Telf. OR 5227.

Menighedsraadets Formand:
Overretssagfører Hans Bredmose,
Fragariavej 9. Telf. HE 4854.

Menighedspsygepl. Frk. E. Rønnenkamp Holst,
Bøgevej 36. 1. Telf. HE 6719. Træffes Kl. 13-15.

Herrens Aar

Det gamle Kirkeaar er ved at rinde ud. Den
20. November skal vi fejre dets sidste Søndag.

Et Kirkeaar er noget for sig. Det baade be-
gynder og slutter paa et andet Tidspunkt end
det borgerlige Aar, Kalenderaaret. Det borger-
lige Aar danner Rammen om vore timelige, jor-
diske Forhold; hvad det bringer, ligger altid
skjult for os. Vi kender ikke dets Dage, førend
Solen er gaaet ned. Derfor maa der nødvendig-
vis blive et Præg af Usikkerhed over de skif-
tende Kalenderaar.

Ikke saaledes med Kirkeaaaret!

Vel følger ogsaa det ene Kirkeaar efter det
andet; men de er alle nøjagtig ens; vi kender
forud deres Indhold. Hvert Kirkeaar forkynder
os det gamle og uforanderlige Evangelium om
Guds store Gerninger til Gavn og Velsignelse
for den hele Menneskeslægt. Derfor kalder
Grundtvig Kirkeaaaret for *Herrens Aar* (Nr. 390).

Kirkeaaaret lader os høre Julens glade Bud-
skab. Det siger os, at vi midt i Livets Kampe og
Vanskeligheder ikke er overladte til os selv,
men vor himmelske Fader følger os og kommer
os i Hu. Hans Faderhaand er udstrakt imod os;
i Kristus traadte han ind i vor Tilværelse og
delte vore Kaar. Det er Incarnationens Hem-
melighed, at Gud blev Menneske, for at vi skul-
de blive Guds Børn (Johs. 1, 12-14).

I den Tro har vi den faste Grundvold for hele
vort Liv, i den kan vi hvile og være trygge, thi
nu ved vi, at hvordan det saa ellers gaar, »saa
er dog Gud vor Fader«. Og »om Troen synger
Julen bedst« (Nr. 318).

Og Kirkeaaaret forkynder os Paaskens sejr-
fyldte Evangelium. Derved er vi genfødte til et
levende Haab; thi Kristus, vor Herre, led og
døde, opstod og blev herliggjort. Hans Ord ly-
der til os: »Jeg lever, og I skal leve« (Johs.
14, 20). Han skænker os Livet i hele dets fuld-
komne Fylde. Det timelige, begrænsede Liv ken-
der vi, men han, som »har al Magten i Himlen
og paa Jorden«, vil skænke os »det evige Liv i
Fuldkommenheds Baand« i Guds Rige, hvor alt
det ufuldkomne og ødelæggende er bragt til Op-
hør (Aab. 21, 3-4), og hvor Gud er alt i alle

(1. Kor. 15, 28). I dette det kristne Haab kan vi opløfte vore Hoveder og ikke fortvivle. Og »Haabet har sin høje Fest i Paaskemorgenrøde«.

Men alt hvad Kirkeaaet taler til os, skal vi ikke blot lytte til eller forholde os neutrale overfor. Vi skal modtage det paa en saadan Maade, at det fornyer os. »Hvorledes kan dette ske?« (Johs. 3, 9). Ikke ved vor egen Kraft, den formaar intet i dette Stykke. Men Kraften fra det høje skal fylde os og virke i os, at vi ogsaa kan finde ind i Menighedens Fællesskab og blive delagtiggjorte i vor Herres og Frelsers »Liv og Fred, Lys og Kraft og Herlighed.« Derfor lyder i Kirkeaaets Løb ogsaa Pintsens Toner til os, for at Evangeliet kan blive os Sandhed til Salighed, saa vi kan faa Lovsangstenen fat og begynde at takke Gud, fordi »hans Kærlighed er fuldkommet i os« (1. Johs. 4, 12). Og »Kærligheden klar og mild den er vort Hjertes Pintseild.« —

Nu svinder det gamle Kirkeaar; men et nyt tager straks sin Begyndelse. Det takker vi for, og vi hilser det med Sang:

»Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen herhid!«

Max W. Olsen.

Menighedsplejens Juleindsamling

Allerede igen! Ja, det er forbavsende, som Tiden iler afsted. Naar dette Nummer af Menighedsbladet er Sognets Beboere i Hænde, er der kun et Par Uger til, at Menighedsplejen paany beder om en god Gave til Brug ved den aarlige Juleuddeling. Ogsaa her i Dyssegaard Sogn bor der en Del gamle og syge, som ikke mindst i Julen trænger til en Haandsrækning og Opmuntring i Form af en lille Pengegave.

Men vore Kasser har langt fra Overflod. Udgifterne har i det forløbne Aar været stigende dels paa Grund af den udvidede Adgang til Sygepleje, dels paa Grund af nødvendige Lønforhøjelser til vore Sygeplejersker.

Sidste Aar fik vi et meget smukt Resultat af vor Juleindsamling (over 5000 Kr.); Behovet for Hjælp vil ikke være mindre i Aar, men Sogne- delingen i Foraaret har medført, at vi ikke mere kan regne med en Del rundhaandede Bidragydere, saa vi maa ved den forestaaende Indsamling gøre vort yderste for at skaffe de nødvendige Midler til Juleuddelingen. Vore gamle og syge maa ikke blive skuffede!

Naar vi derfor i Begyndelsen af December Maaned med Justitsministeriets Tilladelse starter Menighedsplejens Juleindsamling, beder vi vore Venner komme os til Hjælp. Enhver, som kan tænke sig at gaa en Vej igennem med en Indsamlingsliste, bedes henvende sig til Sogne- præsten (Dyssebakken 8) eller paa Kirkekonto- ret (Ellemosevej 115).

Og til alle Sognets Beboere siger vi:

Tag vel imod Listebærerne og giv en god Gave!

Den er mere nødvendig nu end nogensinde.

Dyssegaard Sogns Menighedspleje.

Bethlehemsbarnet

De kristnes Tro og Religion fører ikke fra oven nedad, som alle andre Religioner plejer at gøre, men begynder fra neden og fører os opad og opmuntrer os til at stige fra neden af op, ligesom paa Jakobs Stige, der staar hernede paa Jorden ved Jakobs Hoved, mens Gud sidder paa det øverste Trin. (1. Moseb. 28, 12).

Løb kun hurtigt til Krybben og til Moderens Skød, der vil du finde Barnet, Jomfruens Søn, og se, hvorledes han bliver født, faar Die, vokser op, vandrer blandt Menneskene, lærer, lider, dør, opstaar, opfarer til Himmels og bliver vældig Herre over alle Ting.

Dette Billede holder dig paa den rette Vej, hvor du kan efterfølge Christus og komme hen, hvor han er.

Dr. Martin Luther.

* * *

Hvad mener I om Kristus?

Hvem var Jesus? Der gives ikke et større Spørgsmaal end dette. Alle de, der vil diskutere de Kristnes Skavanker, Kirkens mange Synder og Præsternes Elendighed skal holdes fast paa dette Spørgsmaal. Hvor meget berettiget der end kan være i deres Anklager mod Kirken — og der er alt for meget berettiget — forandrer det dog intet ved, at det afgørende Spørgsmaal, som hvert eneste Menneske skylder at give Svar paa, og som ingen slipper for at svare paa, lyder: »Hvad mener I om Kristus? Hvis Søn er han?«

Hvem er han, der staar i Folkemængden og siger: »Kom til mig, alle I, som er trætte og tyn- gede af Byrder, og jeg vil give eder Hvile?« — Hvem er han, som ved Lovhyttefesten med alle de tændte Lys, der hastigt brænder ned, vovede at sige: »Jeg er Verdens Lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i Mørket, men have Li- vets Lys?« — Hvem er han, som paastaar om alle, der vil gaa i hans Fodspor: »Jeg giver dem et evigt Liv, og de skal i al Evighed ikke forta- bes, og ingen skal rive dem ud af min Haand?« Hvem er han? Enten er han afsindig, eller ogsaa er han af Gud. Han er ikke, som nogle vil hæv- de, det enestaaende Menneske eller den store religiøse Personlighed. Enten er det vanvittigt, hvad han siger, eller ogsaa er det Sandheden, som er fuldkommen ufattelig for den, som vil have sin Forstand til at være Højesteret, men det eneste Ord, der kan give Hjertet Fred og Haab.

Hvem var Jesus?

Det er dig, Spørgsmaalet rettes til!

Du gør vel i at overveje dit Svar i Tide og i at berede dig paa Følgerne. Der er kun eet Svar, der er rigtigt, og den, som fordomsfrit vil indlade sig med ham, nødsages til at bøje Knæ og bekende:

Min Herre og min Gud!

Stiftsprovst Kai Jensen.

Helliget vorde dit Navn!

Vi helliger Guds Navn først og fremmest derved, at vort Barneforhold til Gud aldrig udarter til overfladisk Kammerateri med »Vorherre«, en Slags fripostig Dusbroderskab med Kongernes Konge. Thi vel er Gud vor himmelske Fader, og som hans kære Børn skal vi leve i hans Fortrolighed; men samtidig er Gud den hellige, den for os evig uudgrundelige Gud, hvis Navn bør fylde os med ubegrænset Ærefrygt. Al levende Bøn kender derfor til denne ejendommelige Dobbeltthed: at der baade er noget, der bevirker »Nærmere Gud til dig, nærmere dig!« — og samtidig noget af den Frygt og Bæven, som instinktmæssig viger tilbage for den Hellige, baade i Følelsen af egen Syndighed og tillige i uvilkaarlig Forstaaelse af Guds, for os ufattelige Højhed som Skaber og Herre — nu og i alle Evigheders Evighed.

Det er selve den ægtefødte Bøns hellige Signatur, at det at dvæle i Guds Ansigts Lys paa een og samme Gang føles som den store velsignede Tryghed (vi skjuler os i Guds Ansigts Skjul) og samtidig føles som en hellig Dom over vor Skyld og Skrøbelighed — og derfor som noget, vi skælver for. —

Netop saadan har da ogsaa alle de hellige op gennem Tiderne følt det. Altid, naar de stod Ansigt til Ansigt med Frelsens Gud, var der — samtidig med det, der drog og kaldte — ogsaa noget, der overvældede, saa de uvilkaarlig fyldtes af Frygt og Bæven.

Da Guds Kald, ved den brændende Tornebusk i Ørkenen, udgik til Moses med de Ord: »Jeg er dine Fædres Gud —«, da skjulte Moses sit Ansigt, thi han frygtede for at skue Gud (2. Mos. 3, 6). Han droges mod Gud og Guds hellige Kald, men følte sig paa samme Tid overvældet af Frygt og Bæven for den Gud, der kendte ham.

Og ligesaa Elias paa Horebs Bjerg. Da Gud der kom ham nær som den sagte Susen (det er: som Naadens Gud), da tilhylede Elias sit Ansigt, mens Gud gik forbi; thi der var ikke blot hellig Tryghed, men ogsaa hellig Skyhed ved at være i den Højestes Nærhed (1. Kong. 19, 12-13).

Og da Gud kaldte den unge Esajas ved at lade ham skue ind i den himmelske Verden, da følte Esajas sig ikke blot draget til Gud og hans hellige Kald, men uvilkaarlig udbrød han: »Ve mig, det er ude med mig; thi jeg er en Mand med urene Læber« (Es. 6, 5).

Noget lignende fortæller Lukas os om Apostelen Peter: Da Jesus ved Hjælp af det underfulde Fiskedræt kaldte ham til at være Menneskefisker, da kastede Peter sig ned for Jesu Fodder (han droges altsaa mod Herren), men samtidig udbrød han: »Gaa ud fra mig, Herre, thi jeg er en syndig Mand!« Thi, staar der: »En Rædsel havde grebet ham« (Luk. 5, 8-9).

Saa underligt det maaske kan lyde, saa er det dog evig sandt, at denne Dobbeltthed: at Guds hellige Majestæt baade drager og støder fra (paa een og samme Gang gør os velsignet trygge og dog føles som en Dom, vi bæver for) — at netop denne Dobbeltthed er den rette

Gudfrygtighedens Hemmelighed i al levende Tro og Bøn.

Domprovst C. Skovgaard-Petersen.

Hvordan hører du?

Paulus stod engang paa Tempelbjerget i Athen. Han var blevet ført derop af græske Filosofer, som havde hørt ham tale og forlangte, at han skulde gøre nærmere Rede for den fremmede Lære, han var Talsmand for.

Det var en underlig Tid dengang — den lignede for Resten vor paa mange Maader. En gammel Kultur var ved at gaa i Forfald, og Fædrenes Tro paa Guderne var ved at sygne hen. Læg Mærke til, at det var stoiske og epikuræiske Filosofer, Paulus var kommet i Ordstrid med. De første lærte, at Menneskene skulde lære at hengive sig i deres Skæbne uden at knurre — man kunde dog alligevel intet hindre, — de sidste satte Nydelsen som det højeste.

Opgivelse og Nydelse. — De to Ting præger ogsaa mange i Dag. »Det nytter ikke, du kæmper imod Skæbnen, den er blind, haard og ubøjelig. Du kan lige saa godt opgive Haabet først som fids. Verden er som en Helvedes Forgaard, hvor det onde regerer, og der er intet at stille op.«

Eller: »Det er en tosset Verden, vi lever i, men nyd Livet nu og hvert Øjeblik, saa meget du kan. Sæt alle Sejl til. Lad intet holde dig tilbage! At der bag vor Lystighed, bag al den Larm og de Løjer, vi foranstalter, er dyb og knusende Ensomhed og Ulykke og Fortabthed, det skal du ikke tænke paa. Vi prøver selv at glemme det« — det er bl. a. derfor, vi laver saa megen Larm. —

Saadan kunde mange i Tidens Børn sige, hvis de turde være ærlige.

Paulus' Komme til Athen var ikke gaaet stille af. »Alle Athenienserne og de fremmede, som opholdt der, gav sig ikke Tid til andet end at fortælle eller høre Nyt«, berettes der i Apostlenes Gerninger. Hvad var der sket? Ikke andet end, at her kommet en Mand, som havde baade Haab og Tro i Behold. Hans Ord lød som en Fanfare, fordi han havde et Haab og en Tro, som kunde bære ham gennem Liv og Død. Saaledes lød den kristne Tro i Atheniensernes Øren.

Hvordan mon den lyder i dine? Som det rene Galimathias? Det er muligt, men saa er det, fordi du er et stakkels døende Menneske, aandeligt døende, uden Haab og uden Gud i Verden, alene med en Verden, som ligger i det onde. Mange Mennesker, som har det saadan, praler af det og kalder det Frihed. Et mærkeligt Praleri! Hvis inderste Væsen er dyb Vemod og Ensomhed.

Gid du vilde høre, naar Gud kalder dig ud af Ensomheden, af Haabløsheden og forløjet Lystighed. Han og ingen anden kan sige dig, hvad du skal tro og gøre — ogsaa nu!

Gerhard Rasmussen.

Sognepræst ved Kildevældskirken.

Den store, hvide Flok

I Joh. Aab. er Synet af de frelstes store Skare staaende for Guds og Lammets Trone noget af det skønneste (Kap. 7). Naar dette Syn maa gribe os, hænger det sammen med, at det er noget, der vedkommer os alle. Det er Guds Bestemmelse med sine Børn og Frelsens sidste Maal. For alle Guds Børn er det Hjertets dybeste Længsel at komme hjem, at kunne hvile i, at Striden og Sorgen, Synden og Døden faar Ende, og Lovsangen bliver evig og fylder Guds Himmel.

Tillige siger dette Syn os, hvad der er alt kristeligt og kirkeligt Arbejdes egentlige og højeste Maal. Meningen med vore Kirker, vore Gudstjenester, vore Møder, vore Institutioner, Meningen med Ordets Forkyndelse hjemme og derude i Tale og Skrift er, som Zinzendorf sagde, at »samle Sjæle for Lammet«, saa de maa komme med i de frelstes store, hvide Skare.

Der skal være mange. Johannes siger, at ingen kunde tælle dem. Derfor gælder det om, at vi i Guds Menighed tager fat og bringer Bud, mens det er Tid. Det gælder om, at vi ikke taber Modet, selv om vi synes, vi kun er en lille Flok, og det er saa faa, som vil høre Kaldet. Engang skal de faa dog blive de mange, som ingen kan tælle.

Og de skal samles ind fra alle Verdens Folkeslag. Her nede er der mange racemæssige, nationale og kulturelle Skel. De skal alle være ophævede inde for Guds Himmels Trone. Der opløses alle Disharmonier i de frelstes Lovsangskor, der »samles alle Tungemaal i Takkesangens Offerskaal«. Saa gælder det da om at faa Bud til alle Folkene paa deres eget Tungemaal, trods alle Hindringer, mens det endnu er muligt. Det giver alt det Arbejde med at bringe Mennesker Evangeliet en høj og vidunderlig Baggrund, naar vi holder os for Øje, at vi dermed samler Mennesker ind til den store, hvide Flok. Det er et godt Budskab, vi har at bringe. Vi maa da kunne gaa med et frejdigt Mod. Derfor er det den skønneste Gerning, Gud kan give et Menneske, at sende det ud for at »samle Sjæle til Lammet«.

K. Steffensen.

* * *

En gammel Bøn

O, Jesu Christe! Drag os svage til dig, thi drager du os ikke, saa kan jeg ikke følge dig. Giv os en stærk Aand, som — selv om Kødets er svagt — er villig til med din Hjælp at følge dig efter. Thi uden dig formaar vi ikke at gøre noget, og allermindst at gå i Døden for din Skyld. Giv os en villig Aand, et uforfærdet Hjerte, et fast Haab, saa vi for din Skyld lider taalmodigt og med Glæde kan forlade dette vort jordiske Liv. Amen.

Johann Huss.

Ansvarshavende Redaktør: Pastor Max W. Olsen.
Teller, Hellerup.

Gudstjenester og Møder

November.

Kirkeuge i Dyssegaardskirken

Onsdag den 16. November Kl. 20:

Landstingsmand P. A. Poulsen. —
Kordegner Møllergaard synger.

Torsdag den 17. November Kl. 20:

Sognepræst J. Grinderslev. —
Bethesda Sangkor medvirker.

Fredag den 18. November Kl. 20:

Sognepr. M. Frøkjær-Jensen, Tikøb.
— K.F.U.M.-Sangerne synger.

Søndag den 20. November Kl. 20:

Højskoleforstander Frits Larsen, Hillerød. — Sang og Musik.

Torsdag den 24. November Kl. 20: Bibelkreds.
(Rom. 4).

Østre Kreds hos Hr. Dickmeiss, Stendyssevej 6.

Vestre Kreds hos Hr. Jess, Frændevej 25 A, 1. Sal.

December.

Torsdag den 1. December Kl. 20: Offentligt Møde hos Hr. Frøkjær-Jensen, Lyngbyvej 298. Taler: Pastor Th. Lønborg-Jensen.

Januar 1950.

Søndag den 12. Januar Kl. 20: Ydre Missionsmøde i Dyssegaardskirken. Fru Frimodt-Møller taler. — Filmen »Mellem Templer og Tehaver« vises.

Torsdag den 19. Januar Kl. 20: Fælles Bibelkreds hos Hr. Frøkjær-Jensen, Lyngbyvej 298. (Rom. 5).

Februar 1950.

Torsdag den 2. Februar Kl. 20: Offentligt Møde hos Hr. Frøkjær-Jensen, Lyngbyvej 298. — Taler: Pastor E. Strengberg, Slangerup.

Torsdag den 16. Februar Kl. 20: Bibelkreds. (Rom. 6).

Østre Kreds hos Hr. Øster-Hansen, Hagens Allé 25.

Vestre Kreds hos Hr. Geil, Sønderdalen 12.

NB. Søndagsskolen: Hver Søndag i Dyssegaardskirken Kl. 13.

ALLE BØRN ER VELKOMNE!